

မြန်မာ့ရိုးရာ

မှတ်တမ်း ပုံပြင်များ

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စာဦး အမှာ

ဤ စာအုပ်ကို 'မြန်မာ့ ရိုးရာ မှတ်တမ်း ပုံပြင်များ' အဖြစ် သီးသန့် စုစည်းပါသည်။ မှတ်တမ်း ပုံပြင်များမှာ ပုံပြင်သည် ပုံပြင် အဖြစ် ပြီးစီးမသွားဘဲ အကောင်အထည် အဖြစ် မှတ်တမ်း မှတ်ရာများဖြင့် ကျန်ရစ်သော ပုံပြင်များ ဖြစ်၏။

မှတ်တမ်း ပုံပြင်များသည် ကမ္ဘာ့ ပုံပြင်များတွင်လည်း ရှိသည်။ မြန်မာတို့၏ ပြည်ထောင်စုသား ရိုးရာ ပုံပြင်များတွင်လည်း ရှိသည်သာ ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ရိုးရာတွင် အချို့သည် ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်နေ ကြပြီး အချို့သော် ထပ်တူ နီးပါးမျှ တူညီ နေတတ်ပေသည်။

ဤသည်မှာလည်း ရှေးလူတို့ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကူးသန်း သွားလာစဉ် ထပ်ပြန်တလဲလဲ ကြားရဖန် များကာ နားယဉ်ပြီး မိမိ ရိုးရာ ပုံပြင် စာရင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပါ သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာ့ ရိုးရာ ပုံပြင်လာ ယုန်များသည် မုန်လာဥ မစားပါ။ မြန်မာ့ ရိုးရာ ပုံပြင်များတွင် ဝက်ဝံလည်း အပါ နည်းသည်။

ထိုသို့ သတိ ထားလျှင်ပင် မြန်မာ့ ရိုးရာ သန့်သန့်များကို ရှာဖွေ ဖော် ထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ယခု ဤစာအုပ်တွင် မှတ်တမ်း ပုံပြင်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ် ဖော် ပြထားပါသည်။

(၁) နံပြီစုတ်သည် မည်သူနည်း

(၂) ပါးစပ် ဆော့သော ချေသူငယ်

- (၃) မနာလိုသော ဖား
- (၄) အိမ်ရှင် လက်ဆော့သောကြောင့်
- (၅) ဆေးပင် တစ်ပင် တွေ့ရှိခြင်း
- (၆) ကျားဆရာ ကြောင်
- (၇) လူမှ ဖြစ်သော အသီး
- (၈) အထင်လွဲသည့် ရွှေသမင်
- (၉) နှုတ်သီး မီးလောင်သော အသံ
- (၁၀) တလွဲတချော်ပင်
- (၁၁) လကို မည်သူ ဖမ်းသနည်း
- (၁၂) ကျီးကန်း ဘာကြောင့် မည်း
- (၁၃) မြေကြီးထဲမှ ရယ်မောသူ
- (၁၄) မြင်းသား စားသူများ
- (၁၅) ကြံကြံဖန်ဖန် ကြောက်သူများ
- (၁၆) ကမ္ဘာဦးသူများ
- (၁၇) ပြာသာဒ်တွင် ပါသော ခိုနန်း
- (၁၈) ကျေးသားရုပ်နှင့် ကျေးခြေဥ
- (၁၉) အောင်သွယ်တော်ကြီး သကုဏ
- (၂၀) ရွှေလမှာ ဆန်ဖွပ်၍
- (၂၁) ရိုးတာသော အတတ်ဆန်း

(၂၂) ငှက်က ပြောသော အသီး

(၂၃) ဆင်ကို အုပ်သော ချွန်

ချွန်ထားခဲ့ရသော ပုံပြင်များ ရှိပါသည်။ အချို့မှာ ကြမ်းပါသည်။

ကြမ်းသည်ကို ယဉ်အောင် စုစည်းစားကြည့်သော်လည်း ကြမ်းမြဲ ကြမ်း နေသဖြင့် လက်လျှော့ လိုက်ရပါသည်။ အချို့ ပုံပြင်များမူ မည်မည်ရရ မဟုတ်သဖြင့် ထားခဲ့ရသည်များ ရှိပါသည်။

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

နှံပြီစုတ်သည် မည်သူနည်း နဂါး ခြင်္သေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့

ရှေးရှေးတုန်းက ခြင်္သေ့ တစ်ကောင်နှင့် နဂါး တစ်ကောင်တို့ ရှိကြလေသည်။ ခြင်္သေ့က တောထဲတွင် နေ၍ နဂါးက ရေအောက် နဂါးပြည်တွင် နေထိုင်ကြ ပေသည်။ တစ်ကောင် တစ်ကောင် တွေ့ရန် အကြောင်း မရှိ။ ခိုက်ရန် ဒေါသ ဖြစ်ပွားရန်လည်း မရှိချေ။

သို့ရာတွင် ခြင်္သေ့ကြီး ရေသောက်ဆင်းသည့် နေရာတွင် နဂါးကြီး ရောက် နေသော အခါ ပြဿနာ တက်တော့သည်။

'တောသုံးထောင်ကို အစိုးရတဲ့ ခြင်္သေ့မင်း လာတယ်ဟေ့၊ ရှောင်ကြ ရှား ကြစမ်းဟေ့'

အခြား တောကောင်များသာ ဆိုလျှင် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ပြေးလွှား ဖယ်ရှားကြမည် ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် နဂါးမှာ ခြင်္သေ့အား အရေးစိုက်သူ မဟုတ်။ မဖယ်ရှားရုံသာမက မချေမငံ ပြောသည်။

'ခြင်္သေ့မင်း၊ ဘာခြင်္သေ့မင်းတုံး၊ ဘာတောသုံးထောင်တုံး၊ အဲဒါတွေ ငါ မသိဘူးဟေ့၊ ငါဟာ နဂါးမင်းကွ'

'ခြေထောက် မရှိတဲ့ သတ္တဝါက နဂါးမင်းတဲ့၊ ရယ်စရာပဲ'

ခြင်္သေ့မင်း ရယ်မောသည်။

ရယ်မော လှောင်ပြောင် ခံရသဖြင့် နဂါးမင်း စိတ်ဆိုးသည်။

'ခြေထောက် မရှိပေမဲ့ မင်းထက် တန်ခိုးကြီးတယ်ကွ'

'ဘာတန်ခိုးတုံး၊ အလကား'

'ဘာတန်ခိုး ဆိုတာ သိချင်ရင် မင်းနှင့် ငါ တန်ခိုး ပြိုင်ကြည့်ပေါ့ကွာ'

သို့ဖြစ်သဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းသည် နဂါးနှင့် အစွမ်း ပြိုင်ရန် စိတ်ကူးရသည်။
သို့သော် ကြေးပါမှ ကောင်းမည်ဟု သဘောရသည်။

'ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကောင်းပေမဲ့ ဘာကြေးပြိုင်ကြမတုံး၊ ကြေး မပါ
ရင် ပျင်းစရာကြီးကွ'

'ရှုံးသူဟာ ဦးနှောက် ဖောက်အစားခံကြေးဟေ့'

'ကြိုက်လိုက်လေကွယ်၊ သည်တော သည်တောင်မှာ ငါ မစားဖူးသေးတဲ့
အစာ ဆိုလို့ နဂါး ဦးနှောက်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ အခုမှပဲ စားရတော့မှာပါကလား'

ခြင်္သေ့ကြီးသည် ဝမ်းသာအားရ ပြောဆို ရေရွတ်ကာ တသောသော ရယ်
မောနေစဉ် နဂါးက မေး၏ ။

'ဟေ့ကောင်၊ ကလေး ငိုချင်ရင် အူရွှင်သတဲ့၊ ရယ်မနေနှင့်၊ ဘယ်နည်း
ဘယ်ပုံ တန်ခိုး ပြိုင်မှာတုံး'

'ရေသောက် ဆင်းလာတဲ့ သားကောင်တွေကို တစ်ချက်တည်း တစ်ကြိမ်
တည်းနှင့် ဘယ်သူ အများဆုံး သတ်နိုင်သတုံး၊ အများဆုံး သတ်နိုင်သူဟာ
အနိုင်ပေါ့ကွ'

'ကောင်းပြီ၊ မင့် အစွမ်းကို ပထမ ပြပေါ့ကွာ'

နဂါးနှင့် ခြင်္သေ့သည် ရေဆိပ်၏ ခြေခင်းလက်ခင်း သာသော နေရာမှ
နောက်သို့ ဆုတ်နေကြသည်။ မကြာမီပင် သားကောင်ကလေးတွေ ရေသောက်
ဆင်းလာကြသည်။ ပူးတွေ ယုန်တွေ၊ သမင် ဒရယ် ချေ စိုင်း ဆတ်တွေ၊ ဝံပုလွေတွေ
ခွေးအတွေ။

'အကောင်တွေ များလာပြီဟေ့၊ မင့်အစွမ်း ပြပေတော့'

နဂါး၏ စကား အဆုံးတွင် ခြင်္သေ့သည် သားကောင်များဘက်သို့ မျက်နှာ
မူလိုက်သည်။ ပြင်းထန် ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်လိုက်သည်။ အကြောက် လွန်၍
လည်းကောင်း၊ နားကွဲ၍ လည်းကောင်း သားကောင် အချို့ လဲကျ သေ ကျေ၏ ။
အကုန်လုံးကား မဟုတ်ချေ။

'အကောင် တစ်ရာဟာ မင့် တန်ခိုးကြောင့် ဆယ်ကောင်ပဲ
သေပါကလား'

နဂါးမင်းက စေ့စပ် သေချာစွာ စာရင်း ပြုစု မှတ်တမ်းတင်၏ ။
ခြင်္သေ့မင်း အငြင်း မပွားပေ။

ထို့နောက် သူတို့သည် အခြား ရေဆိပ် တစ်ခုသို့ အတူတကွ လာခဲ့ကြ၏
။ ပထမ ရေဆိပ်တွင် သေကျေ ပျက်စီးသည့် သားကောင်များ ရှိနေသဖြင့် နောက်
ထပ် ရေသောက် ဆင်းသည့် သားကောင်များ သုံးလေးရက် အတွင်း ရောက် လာရန်
မလွယ်သောကြောင့် ဖြစ်၏ ။

ခြင်္သေ့နှင့် နဂါးသည် ရေဆိပ်သစ်တွင် တိတ်တဆိတ် စောင့်ဆိုင်း နေ
ကြ၏ ။ ဝက်ဝံ လူဝံ မျောက်ဝံနှင့် မျောက်များ။ ဆိတ် တောနွား ဖွတ် ပုတ်သင် သမင်
ကျားသစ်။

ရေသောက် ဆင်းသူတွေ များလာချိန်တွင် ခြင်္သေ့က အကြံပေး၏ ။

'ဟေ့ကောင်၊ မင့် အစွမ်း ပြတော့လေ'

'ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့'

ပြောပြောဆိုဆို နဂါးသည် မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏ ။ ပြေးလွှား လှုပ်ရှား
နေသော သက်ရှိ သတ္တဝါများမှာ ချက်ချင်း ပုံကျသွား၏ ။

ထိုမှတစ်ဆင့် မီးတောက် မီးလျှံများ ထလာ၏ ။ ခြင်္သေ့မင်း တအံ့တဩ
ကြည့်နေဆဲမှာပင် အားလုံး ပြာ အဖြစ်သို့ ရောက်၏ ။

'အကောင် တစ်ရာကို ငါ မျက်စောင်း ထိုးတယ်၊ တစ်ကောင်မှ ထွက် ပြေးခွင့် မရဘဲ ပြာကျကုန်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား'

ခြင်္သေ့မင်း မငြင်းနိုင်ပါ။

'သည်တော့ မင်းနှင့် ငါနှင့် တန်ခိုး ပြိုင်ရာမှာ ဘယ်သူက သာသလဲ၊ ဘယ်သူက နိုင်သလဲ'

'မင်းက သာပါတယ်၊ မင်းက နိုင်ပါတယ်၊ ငါ့ ဦးနှောက်ကို ဖောက်စား ခွင့် ရှိသူဟာ မင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တောထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မိတ် သင်္ဂဟတွေကို နှုတ်ဆက်ပါရစေဦးကွာ၊ ခုနစ်ရက်တော့ အချိန် ပေးပါဦး'

ခြင်္သေ့မင်း အသနား ခံရတော့သည်။

'ခုနစ်ရက် စေ့ရင် မင်းက ဘယ်ကို လာလို့ ငါက ဘယ်မှာ စောင့်ရမှာ တုံး'

'သည်နေရာမှာပဲ စောင့်ပါ နဂါးမင်း၊ သည်အခါကျမှ နဂါးမင်း စိတ်ရှိ လက်ရှိ ငါ့ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားပါတော့'

'ကောင်းပြီ ခြင်္သေ့မင်း၊ သင့် ကတိ တည်ပါစေ'

ပညာရှိ ယုန်၏ အတွေး

ကိုရွှေယုန်သည် ချုံစပ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း သွားလာ လှုပ်ရှားမှုများကို စောင့်ကြည့်နေ၏ ။ ဆတ် ကန်ခံရသဖြင့် နံကျိုး သွားသော တောခွေး။ ကျား သစ်ကို အကန်ရော အခတ်ရော နှစ်မျိုးစုံ တိုက်ခိုက် အပြီး၌ ထွက်ပြေးသွား သည့် သမင်။ သစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ် လိမ့်ကျသည့် ရှဉ့်။

ကိုရွှေယုန်၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ စတုတ္ထ အကြိမ် ဝင်လာသူမှာ ခြင်္သေ့မင်း။
ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဖားပြုပ်၊ ရာအိမ်ခေါင်း ကျီးကန်း၊ ရွာဆော် မျောက်ဖင်နီတို့
ခြံရံလျက် မောက်မာ ဝင့်ကြွားစွာ လမ်းသလားနေကျ တောသုံးထောင် သခင်
ခြင်္သေ့မင်း။ ယနေ့သော် အခြံအရံတွေ မပါပါတကား။

ခြင်္သေ့မင်း ကိုယ်တိုင်သည်ပင် မောက်မာသော ဟန်ပန်၊ ရိုင်းပျ ကြွားဝါ
သည့် ပုံစံ မရှိ။ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ပါတကား။

မောက်မာသောကြောင့် မြင်ပြင်း ကတ်သော်လည်း အရှင်သခင် ဖြစ်နေ
သည်။

သားကောင်တွေနှင့် စပ်ဆိုင်သော အခက်အခဲလော။ ကျေးငှက်တွေနှင့်
ပတ်သက်သော ပြဿနာလော။

ကိုရွှေယုန်သည် ခြင်္သေ့မင်းအား စေတနာ မရှိသော်လည်း
တောသုံးထောင် အတွင်းရှိ သတ္တဝါများ အကျိုး အတွက် ခြင်္သေ့မင်း ဘေးနားသို့
ရောက်သွား ၏ ။

'အရှင် ခြင်္သေ့မင်း၊ ကျန်းခန့်သာလို့ မာတော်မူပါစဗျား'

'ဪ ကိုရွှေယုန်ပါကလား၊ အေး ကျန်းမာတယ်ဟေ့'

'ကျန်းမာတယ် ဆိုပေမဲ့ ခြင်္သေ့မင်းကို ကြည့်ရတာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း
လည်း မရှိပါကလား'

အရေးတယူ ပြုသူ ပေါ်လာသော အခါ ခြင်္သေ့မင်း ဝမ်းနည်းသည်။ သို့
ရာတွင် ချက်ချင်း ဟန်လုပ်ကာ မာန်တင်းသည်။

'အေးပေါ့ကွာ၊ အသက် တစ်ရာ မနေရပေမဲ့ အမှု တစ်ရာ တွေ့ချင်လည်း
တွေ့တတ်တာ ထုံးစံ မဟုတ်လား'

'ခြင်္သေ့မင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ တောရဲ့ ဘုရင်မို့ မေးတာပါ၊ သိခွင့် ရှိရင်

သိပါရစေ၊ သိတော့လည်း ကူညီနိုင်တာကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီရအောင်လို့ပါ'

ယုန့် စကားသည် ကျိုးကြောင်း ညီညွတ်၏။ အရေးတယူ အလေးမူသင့်သော စကား ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့မင်းသည် မိမိနှင့် နဂါးတို့ ကတိကဝတ် ထားကာ တန်ခိုး ပြိုင်ကြပုံများကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြသည်။

'ခြင်္သေ့မင်း သေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မသေအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ ကဲ ခြင်္သေ့မင်း အေးအေးဆေးဆေးသာ စံတော်မူပါ၊ ကျွန်တော် ကြံ့ပါ့မယ်၊ ရှစ်ရက်မြောက် နေ့ကျမှ ရေဆိပ်ကို ကြွခဲ့'

ခြင်္သေ့မင်းသည် ယုန့်၏ စကားကို မယုံကြည်လှသော်လည်း အားတက်စိတ် ဝင်လာသည်။ စောစောကထက် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ပညာရှိ ကိုရွှေယုန်သည် ခြင်္သေ့မင်းအား စေတနာ မရှိလှပါ။ သားကောင် တွေကို နေ့စဉ် ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ် စားသောက်သောကြောင့် ဖြစ်၏ ။

သို့ရာတွင် ထိုမေတ္တာ ခန်းစရာ မတရားကောင်ကြီး ရုတ်တရက် သေသွား လျှင်လည်း မကောင်းပေ။

အထူးသဖြင့် ခွန်အားဗလ ငယ်သော ချေကလေးတွေ ငယ်ကလေးတွေ ဆိတ် ယုန် ပူး စသည်များမှာ လုံးဝ ခိုကိုးရာမဲ့မည်။

ကျား ကျားသစ် တောကြောင်ကိုသာမက ခွေးအကိုပါ ကြောက်ရတော့မည်။ နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်သမျှ ခံရတော့မည်။

ယခု မေတ္တာခန်းစရာကြီး မားမား မတ်မတ် ရှိနေသဖြင့် အနိုင် မကျင့်ရဲကြ။

သို့အတွက် ကိုရွှေယုန်မှာ ခြင်္သေ့မင်း ကယ်ဆယ်ရေး အတွက် တစ်တောလုံးရှိ ငှက်အပေါင်းကို အစည်းအဝေး ခေါ်သည်။

ငှက်အပေါင်း စုံညီသော အခါ ပညာရှိ ကိုရွှေယုန်က စုံစမ်းသည်။

'ငါတို့ ဘုရင် ခြင်္သေ့မင်းကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အတွက် အလွန် အရေးကြီး နေပြီ မိတ်ဆွေတို့၊ အဲဒါကြောင့် ဂဠုန်နှင့် နီးစပ်သူများ ဂဠုန်ကို သိသူများ ဂဠုန် နေတဲ့ နေရာ သိသူများက ဂဠုန် အကြောင်း ပြောကြစမ်းပါ'

'ဂဠုန် ဆိုတာ မသိကြဘူးလား'

ငှက် အချင်းချင်းလည်း မေးမြန်းကြ စုံစမ်းကြရာ အတန်ကြာမှ ငှက် တော်က အော်ပြောသည်။

'ဂဠုန် ဆိုတာ အလွန် ကြီးတယ်၊ သမုဒ္ဒရာနားက လက်ပံတောမှာ နေတဲ့ အတွက် ရောက်အောင် သွားဖို့ မလွယ်ဘူး'

'ခိုကို တမန် စေမယ်၊ ကျေးကို စေမယ်'

'ဒါလည်း မလွယ်ဘူး ကိုရွှေယုန်၊ ဂဠုန်ဟာ အလွန် ကြီးမားတဲ့ အတွက် သူ အတောင် ခတ်ရုံနှင့် ခိုတွေ ကျေးတွေ လွင့်ထွက် သေကျေကုန်မှာ'

ထိုအခါတွင် ကိုရွှေယုန်မှာ 'ဂဠုန်ဟာ ဒါလောက်တောင် ကြီးသလား' ဟု တအံ့တဩ ညည်းတွားမိလေ၏ ။

'ကြီးတာပေါ့၊ အဆမတန် ကြီးတယ်'

'လင်းတထက် ကြီးသလား'

'မအပ်မရာတွေ မမေးစမ်းပါနှင့်ဗျာ'

'ငှက်ကြီးဝန်ပိုထက်ကော'

'မယှဉ်သာအောင် ဂဠုန်က ကြီးပါတယ် ကိုရွှေယုန်'

'ငှက်ကြီးတုံးစပ်'

'အဲသည် အကောင်မျိုး တစ်ထောင်ကို ပေါင်းမှ ဂဠုန်ငှက် တစ်ကောင်

ဖြစ်မယ် ထင်တယ် ကိုရွှေယုန်ရဲ့'

ဂဠုန်ငှက်ကို ကြားရုံသာ ကြားဖူးသည့် ကိုရွှေယုန်မှာ ထိုအခါတွင်မှ
ဂဠုန် ဟူသည် ဤမျှ ကြီးမားပါတကားဟု သဘောပေါက်သည်။

ထိုမျှ ကြီးမားသော ဂဠုန်သည် ဤတောသို့ လာ၍ မဖြစ်နိုင်။

သို့အတွက် ငှက်ကြီးတုံးစပ်နှင့်သာ နှစ်ကိုယ်ကြား နှစ်နားဖြင့် တိုင်ပင်
ကြလေ၏ ။

ငှက်ကြီးတုံးစပ် ကယ်သောကြောင့်

တောသုံးထောင်ကို အစိုးရသောကြောင့် ခြင်္သေ့မင်း ဦးနှောက် ဖောက်ပြီး
အစား ခံရမည့်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

ခြင်္သေ့နှင့် နဂါးတို့ တွေ့ဆုံရန် သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင် ကျွဲ နွား
ဆင် မြင်း သမင် ဒရယ် ယုန် ဖွတ် ပုတတ် ပုတ်သင် တက်တူ စသော သား
ကောင်များမှာ ကမ်းလုံးပြည့်အောင် များပြားသည်။

ငှက်များမှာလည်း သစ်ပင်များပေါ်တွင် မဆုံသဖြင့် မြေပေါ် ရေပေါ်သို့
ဆင်းနေကြရ၏ ။

ငှက်ကြီးတုံးစပ်မှာမူ အများနည်းတူ ပျံလွှား မြူးထူး မနေနိုင်ပေ။ သဖန်း
ပင်ကြီး၏ ခွဆုံတွင် ပုန်းလှို့နေရ၏ ။

မကြာမီ ရေပြင်တွင် စက်ဝိုင်းကြီး လှိုက်ပွက် ထင်လာသည်။

'နဂါး လာပြီဟေ့၊ တိတ်ကြ တိတ်ကြ'

ကိုရွှေယုန်သည် အော်ဟစ် သတိပေးရင်း ဝဲဂယက် ထသည့် နေရာ

အနီးသို့ ပြေးသွားသည်။ ဝဲဂယက်ထဲမှ နဂါးကြီး ပေါ်လာသည်။ မီးတောက် မီးပွား တဖွားဖွားဖြင့် ကမ်းပေါ် တက်လာသည်။

ကမ်းပေါ်တွင်ကား ခြင်္သေ့မင်းသည် ဦးနှောက် ဖောက်ခွဲ အစား ခံရန် အသင့် ဝပ်လျက် ရှိသည်။

'သားတွေ ငှက်တွေ မနည်းပါကလား၊ ဪ ခြင်္သေ့လည်း ကတိတည် သားပါကလား'

နဂါးသည် ခြင်္သေ့ထံ လျှောက်လာရင်း ပြောလိုက်ရာက တုံ့ခနဲ ရပ်၏ ။

'ဘာသံပါလိမ့်'

သားတို့၏ အသံ၊ ငှက်တို့၏ အသံများ တိခနဲ ပြတ်၏ ။

ငှက်ကြီး တစ်ကောင်၏ တောင်ပံ ခတ်သံနှင့် နှုတ်သီး ခေါက်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရ၏ ။

'ကိုရွှေယုန်၊ အဲဒါ ဘာသံတုံး'

ယုန်သည် နဂါး အနားသို့ ပြေးကပ်သည်။ တီးတိုး ပြောသည်။

'ခင်ဗျား လာလိမ့်မယ် သတင်းကြားနှင့် လာစောင့်နေတဲ့ ဂဠုန်ရဲ့ အတောင် ခတ်သံနှင့် နှုတ်သီး ခေါက်သံပဲ'

'ဂဠုန် ဟုတ်လား'

နဂါးသည် ပြောပြောဆိုဆို မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းသည်။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

ဂဠုန်၏ အကောင်းဆုံး အစားအစာသည် နဂါး ဖြစ်၏ ။

သို့ကြောင့်လည်း နဂါးမှာ ဂဠုန်ဟု အသံ ကြားခါမျှဖြင့် ရေထဲ ရောက် သွားပြီ။

ပညာရှိ ကိုရွှေယုန်သည် သဖန်းပင် နောက်သို့ လှမ်းကြည့်ရာက 'ဟုတ်တယ်၊ ထပုံဖို့ အားယူနေပြီ' ဟု ပြောနေဆဲတွင် နဂါးသည် ရေထဲသို့ စုတ် ခနဲ ငုပ်ဝင် ထွက်ပြေးသွားလေ၏ ။

သားငှက် အပေါင်းတို့ ဝမ်းသာအားရ ဟစ်ကြွေးလိုက်သော အသံကြီးမှာ တစ်တောလုံး သိမ့်သိမ့်ခါ၏ ။

သူတို့ နယ်မြေသို့ လာရောက် ကျူးကျော်သော ရေနဂါး အရေးနိမ့်သွားပြီ မဟုတ်သလော။

'ငှက်ကြီးတုံးစပ် တော်ပါပေတယ်'

ဝက်က နှုတ်ခွန်းဆက်သွားသည့် နည်းတူ နမ်းလည်း နမ်းသွားသေး၏ ။ ကြက်ကလည်း ချီးမွမ်းစကား ဆိုရုံဖြင့် အားမရ။ နမ်းရှုပ်သွားသေးသည်။

ထို့အတူပင် ရာပေါင်း များစွာသော ငှက်များ၊ ရာပေါင်း များစွာသော သားများသည် ချီးကျူးစကား တစ်ခွန်း ပြော၊ ရွတ်ခနဲ တစ်ရှုပ် နမ်းသွားကြ ၏ ။

နမ်းခြင်းသည် အနမ်းခံ ပစ္စည်းကို နှာခေါင်းထဲသို့ ရှူသွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ငှက်ကြီးတုံးစပ်မှာလည်း ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာ သောင်း ပေါင်း များစွာ အနမ်းခံရသည်။

တစ်ကြိမ် နမ်းရုံဖြင့် မသိသာ။ ဆယ်ကြိမ် နမ်းခါမျှဖြင့် မထင်ရှား။ ရာပေါင်း များလာချိန်၌ သိသာလာပြီ။

အနမ်း ခံရလွန်းသဖြင့် ငှက်ကြီးတုံးစပ်မှာ သေး၍ သေး၍ လာရာ စာသူငယ် အရွယ်သို့ ရောက်တော့မှ အနမ်း ရပ်သဖြင့် သူလည်း သေးငယ်မှု ရပ်တော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို စာသူငယ် ဟူ၍ ကား မခေါ်။ 'နမ်းပြီးရှုပ်' ဟူ၍ သာ ခေါ်ကြသည်။

နှစ်ကာလများ များစွာ ကြာညောင်းလာချိန်တွင်ကား နမ်းပြီးရှုပ် အမည်

ပျောက်ပြီး နံ့ပြီစုတ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ပါးစပ် ဆော့သော ချေသူငယ်

အစ မတော် တစ်ခွန်း

ဂျီ (ချေ) တစ်ကောင်သည် တောတန်း တစ်လျှောက် ခုန်ပေါက်
မြူးထူးလာ ၏။ မြက်နုသစ်ညွန့်ကလေးတွေ စားလိုက်၊ သစ်ပင် ချုံနွယ်တွေကို
တိုးဝှေ့ လိုက်၊ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားလိုက်ဖြင့် တောင်ကုန်း အခြေသို့
ရောက်လာသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ စွပ်ကြောင်းကြီး တစ်ခု တန်းနေ၏။

မိုးအခါတွင် ရေစီးကြောင်း၊ နွေအခါတွင် တိရစ္ဆာန် လမ်းကြောင်း ဖြစ်
သည်။

ထိုစွပ်ကြောင်း အတိုင်း ချေသည် ပြေးလာရာက ရုတ်တရက် တန့်ရပ်
ရ၏။

'အရေးကြီးပြီ ဆိုရင် အဲသည်လိုပဲ အနှောင့်အယှက် တွေပြီ'

ရှေ့တွင် လိပ်တစ်ကောင် ခံနေ၏။

ဘေးဘီမှ ကွင်းပြီး ပန်းပြီး သွားစရာ နေရာ မရှိ။ ကျောက်တုံးကြီးတွေ
နှင့် သစ်ပင်ကြီးတွေ နှစ်ဖက် ညှပ်နေသည်။

'ဘယ်လိုတုံး ဘယ်လိုတုံး၊ အများတကာ သွားတဲ့ လာတဲ့ လမ်းမှာ
သည်လိုပဲ တစ်သက်လုံး ပိတ်ဆို့နေတော့မှာလား'

လိပ်သည် ခေါင်း တထောင်ထောင်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားနေရာက ဒေါသ
တကြီး လှည့်ကြည့်၏။

'ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မိတ်ဆွေ'

'သည်လို ပြောလိုက်တာပဲ'

ချေသည် မလေးမခန့် ပြောလိုက်ပြီးမှ မြည်တွန် တောက်တီးဟန်ဖြင့် ဆက်လက် ရေရွတ်သည်။

'ကိုယ့် အခြေအနေကို ကိုယ်သိဖို့ ကောင်းတယ်၊ အများတကာ သွားတဲ့ လမ်းမှာ အားမနာ ပါးမနာနှင့်၊ သည်လမ်းကို ခင်ဗျား ပိုင်တယ် ထင်နေသလား'

လိပ်သည် အကောင် ပုသလောက် ဒေါသ ကြီး၏။ ဒေါသ ကြီးသလောက် မာနလည်း ကြီးသည်။ သို့အတွက် ငေါက်ငမ်းပစ်သည်။

'ဟေ့ကောင် ပါးစပ် ပိတ်လိုက်စမ်း၊ မင်းလည်း ခြေထောက် လေးချောင်း၊ ငါလည်း ခြေထောက် လေးချောင်းပဲ၊ ခြေထောက် လေးချောင်းချင်း အတူတူမှာ ဘဝင် စကားတွေ လာမပြောနှင့်'

'ခင်ဗျားမှာ ခြေထောက် လေးချောင်း ရှိရင် ကျုပ်တို့လို မြန်မြန် သွားပါ လား၊ အခုတော့ တစ်ထွာ ခရီးကို တစ်နေ့ကုန်'

ချေ၏ စကားများသည် သည်းခံနိုင်ဖွယ် မရှိပြီ။

လိပ်သည် အလွန် စိတ်ဆိုး လာခဲ့ချေပြီ။

'မင်းက ဘယ်လောက်တောင် အသွား မြန်လို့ အပြေး မြန်လို့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ပြောနေတာတုံး'

'ခင်ဗျားထက် မြန်တာကတော့ အများ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ'

လိပ်သည် အခွံတွင်းမှ ခြေလက်များကို ထုတ်ပြီး လှုပ်ရှား သွားလာသည့် အခါတိုင်း လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသည်။ သို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ နှေးကွေးသည် ဟု မထင်မှတ်ချေ။ ယခုကဲ့သို့ နှေးကွေးလှချည့်ဟု လှောင်ပြောင် ခံရသော အခါ အလွန် စိတ်ဆိုးသည်။ သို့အတွက် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

'သတ္တိ ရှိရင် မင်းနှင့် ငါ အပြေး ပြိုင်မလား'

'ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လို ဘယ်လို' ဆိုကာ ချေသည် အူလှိုက် သည်း
လှိုက် ရယ်မောလေ၏။

'ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်နှင့် အပြေး ပြိုင်မယ် ဟုတ်လား'

ချေသည် ထပ်မံ မေးပြီး ထပ်မံ ရယ်မောသည်။ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်
ဖြစ်အောင် ရယ်မောသည်။

သို့တစေ လိပ်ကား ဣန္ဒြေမပျက်။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းနှင့် ငါနှင့် အပြေး ပြိုင်မယ်၊ အပြေး ပြိုင်ရာမှာ ရိုးရိုး
မဟုတ်ဘူး၊ လောင်းကြေး ကတိ ပါသေးတယ်'

ချေမှာ အရယ် ရပ်ရတော့သည်။ လိပ်၏ စကားကို ဂရုတစိုက် အရေး
တယူ ပြုရတော့သည်။

'လောင်းကြေး ကတိ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းနှင့် ငါနှင့် အပြေး ပြိုင်ပွဲမှာ မင်း ရှုံးရင် မင်းနှင့်တကွ
တစ်ဆွေ တစ်မျိုးလုံးဟာ မြက်ခြောက်နှင့် ဆူးပင်တွေပဲ စားရမယ်၊ သစ်ရွက် နုနု
မြက်နုကို မစားရဘူး'

'ဟုတ်ပြီ၊ ဦးရွှေလိပ် ရှုံးပါပြီတဲ့ဗျာ'

'ငါ ရှုံးရင်လား၊ ငါနှင့်တကွ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အားလုံးဟာ ဘယ်တော့မှ
ရေထဲမှာ မဆင်းဘဲ ကုန်းပေါ်မှာချည်း နေမယ်ဟေ့'

ချေသည် လှိုက်မောစွာ ရယ်ပြန်သည်။

ရယ်၍ အားရတော့မှ 'သနားလိုက်ပါတိ ဦးရွှေလိပ်ကြီးရယ်' ဟု သရော်
သည်။

သရော်သော်လည်း ဦးရွှေလိပ်သည် ပြောစရာများကို ဆက်လက်
ပြောသည်။

'ပြိုင်ပွဲကို နက်ဖြန် နံနက် နေထွက်ချိန်မှာ စတင်မယ်ဟေ့'

'ဘယ်က တာထွက်ပြီး ဘယ်မှာ ပန်းဝင်မှာတုံး'

ချေသူငယ် ပြောသဖြင့် ဦးရွှေလိပ် စဉ်းစားရသည်။

'သည်တောင်ခြေက စပြီး တာထွက်မယ်၊ သည်တောင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ
ရှိတဲ့ ရေကန်ဟာ ပန်းတိုင်ပဲ'

'ရေကန်ကို ဦးစွာ ရောက်သူက အနိုင်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ကတိတည်ပါစေ'

ချေသူငယ်သည် ပြက်ချော်ချော် တုံ့ပြန်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မလျှော့သော ဝိရိယ

'ဦးရွှေလိပ်နှင့် ချေသူငယ်တို့ အပြေး ပြိုင်ကြမလို့တဲ့'

တောတိရစ္ဆာန်များ အတွက် ဟာသသစ် ဖြစ်၏။

ထိုသတင်းကို ကြားရသူတိုင်း တအား ရယ်မောကြ၏။

'ဖိုးရွှေလိပ်က တယ်လည်း စိတ်ကြီးသကိုး'

'ချေသူငယ်က ဘယ်လောက်တောင် စော်ကားမှန်းမှ မသိတာ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သည်ပြိုင်ပွဲမျိုးတော့ လုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး' စသည်
စသည်ဖြင့် ဝေဖန်သံများ၊ မကျေနပ်သံများ နောက်ဆက်တွဲ ထွက်လာသည်။ တရား

မျှတမှု မရှိသော ပွဲအဖြစ် တောသား သတ္တဝါများက ထင်မြင်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ချေနှင့် လိပ်၏ အပြေး ပြိုင်ပွဲကို မည်သူမျှ လာရောက် ကြည့်ရှုမှု မပြုကြလေ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ပြိုင်ပွဲကား ပျက်မသွားပေ။

နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ချိန်တွင် ချေသူငယ်သည် တောင်ခြေသို့ ရောက်လာ၏ ။ လိပ်လည်း အသင့် ရောက်နေနှင့်သည်။

'ဘယ်လိုတုံး ဖိုးရွှေလိပ်၊ ပြိုင်ဦးမှာလား'

'ဘာကြောင့် မပြိုင်ရမှာလဲ၊ ကဲ စပြီဟေ့'

လိပ်သည် ငြိမ်သက်နေရာမှ စတင် လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် ပြိုင်ပွဲကို စတင်လိုက်လေရာ ချေသူငယ်သည် တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့လေ၏ ။

သည် တောင်တက် ခရီးမှာ ချေသူငယ် မကြာမဏ ဖြတ်သန်း သွားလာနေကျ နေရာ ဖြစ်၏ ။ ယခု စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြေးတက်လာမိသဖြင့် ပိုပြီး မြင့်သည် ထင်ရ၏ ။ မောလည်း မောပန်း၏ ။

သူသည် အမောဖြေရန် တောင်ထိပ်၌ ရပ်နားသည်။ ရွက်သစ်ကလေးတွေ ဆင်ထားသည့် မြက်နုကလေးတွေကို မြင်သောအခါ အလျားထိုး ပြေးဟပ်သည်။ မောမောနှင့် စားလိုက်ရာ အမော ပြေချိန်၌ ချေသူငယ် ဗိုက်လေး နေပြီ။ ဝမ်းဗိုက် လေးသောအခါ မျက်တောင်လည်း စင်းလာခဲ့ပြီ။

- ခဏတစ်ဖြုတ် မှေးဦးမှပဲ -

အရိပ်ကောင်းတွင် ချေသူငယ် တစ်မှေးမျှ အိပ်စက်သည်။

သူ ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးချိန်ဝယ် နေ မွန်းတိမ်းခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ချေသူငယ်သည် နေလုံးကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ထရပ်သည်။

'နေတောင် အတော် စောင်းသွားခဲ့ပြီပဲ၊ အို ပြိုင်ပွဲလည်း မပြီးသေးပါကလား'

ချေသူငယ်သည် သစ်ပင် အောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။
ကျောက်တုံးတွေ သစ်ငုတ်တွေကို ကျော်လွှားသည်။ ချုံပုတ်တွေ သစ်ပင်တွေ
ချုံတန်းတွေမှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်သည်။

အားစိုက်ပြီးလည်း ပြေးသည်။ အဆင်းလမ်းလည်း ဖြစ်သည်။
သို့အတွက် မကြာမီပင် တောင်ခြေ ရေကန်စပ်သို့ ချေသူငယ် ရောက်လာ၏ ။

'ဘာမှသာ မဟုတ်တယ်၊ မောတော့ မောတာ အမှန်ပဲ၊ ရယ်စရာ ကောင်း
တဲ့ လိပ်အိုကြီး၊ ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်'

ထိုသို့ တစ်ကိုယ်တည်း မြည်တမ်းနေဆဲ ရေထဲမှ ဖွားခနဲ တစ်စုံတစ်ရာ
ပေါ်လာလေ၏ ။

ဖွားခနဲ အသံကြောင့် ချေသူငယ် လှမ်းကြည့်၏ ။ ဖိုးရွှေလိပ်။

'ဟား ဦးရွှေလိပ်' ဟု တအံ့တဩ ချေသူငယ် အော်မိ၏ ။ ဖိုးရွှေလိပ်
သည် လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြပြီး ရေထဲသို့ ပြန်ငုပ်၏ ။ သူသည် ရေထဲသို့ မငုပ်မီ
အော်ပြောသွားခဲ့၏ ။

'ကိုယ့် ကတိကို ကိုယ် မမေ့ကြေးဟေ့ နော်'

ချေသူငယ်မှာ အံ့ဩ၏ ။ ဝမ်းနည်း၏ ။ ရှက်လည်း ရှက်၏ ။

အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့မှာ သူ အထင်သေးသော လိပ်က သူ့ ရှေ့မှ
ရောက်ကာ ပန်းဝင်သွားခဲ့၏ ။

မည်မျှ စောစီးစွာ ရောက်ရှိနေခဲ့သနည်း သိချင်သောကြောင့် အံ့ဩရ၏ ။

စင်စစ်အားဖြင့် လိပ်သည် တာလွတ်ကတည်းက မနားမနေ ပြေးလာ၏
။ မောပန်းသောကြောင့် နားမည်၊ စားစရာ တွေ့သဖြင့် နားမည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ သူ
တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ချေသူငယ်သည် အိပ်ရာမှ
လန့်ဖျပ် နိုးခဲ့ပြီ။

သို့ရာတွင် လိပ်သည် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ခြေလက်များနှင့် ဦးခေါင်းကို အခွံတွင်းသို့ သွင်းသည်။ ကိုယ်ကြီးကို တောင်ပေါ်မှ လှိမ့်ချလိုက်ရာ ဖျန်းခနဲ ရေသံကြားမှ ခေါင်းထုတ်သည်။ တောင်ပေါ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ဘဝင်မြင့်သော ချေပြေးလာနေသည်။ သို့ကြောင့် လိပ်သည် ရေထဲငုပ်နေခဲ့ပြီး အတန်ကြာမှ ပြန်လည် ပေါ်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏ ။

'ကိုယ့်ကတိကို ကိုယ် မမေ့ကြေးဟေ့ နော'

ချေသူငယ်မှာ ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။ ခေါင်းငုံ့သည် ဖြစ်စေ၊ မော့သည် ဖြစ်စေ ချေသတ္တဝါ တစ်မျိုးလုံးမှာ ထိုအချိန်မှ စတင်ပြီး မြက်ခြောက် မြက်ကြမ်းနှင့် ချုံနွယ်များ ဆူးပင်များကိုသာ စားနေကြရလေတော့၏ ။

မနာလိုသော ဖား
ရာဇဝတ်သား သခွားသီး

မျက်လုံး တစ်ဖက် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ဖြစ်သူများ၊ နှာခေါင်း တစ်ဖက် အကြောဆွဲကာ တွန့်တွန့်သွားသူများကို မြင်ရသူတိုင်းသည် ဤအမူအရာကား ယုန်တို့၏ အကျင့်၊ ယုန်မျိုးတို့၏ ဓလေ့ပါတကားဟု ပြောလေ့ ရှိကြပေ၏ ။

ယုန်မျိုးတို့၏ ဘိုးအကြီးမှာ ကိုရွှေယုန် ဖြစ်သည်။

ကိုရွှေယုန်မှာ တောအုပ် အတွင်း၌ သတင်း ပျံမွှေးသည်။ ကျော်စော ကိတ္တိ ရှိသည်။ ကိုရွှေယုန်၏ ပညာဉာဏ် ကြွယ်ဝခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား ကူညီ လေ့ ရှိခြင်းနှင့် ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါပေသည်။

ကိုရွှေဖားကား သူတစ်ပါးအား မကူညီ။

သို့ကြောင့် သူ့အား မည်သူကမျှ အရေးတယူ မပြုချေ။

သို့အတွက် ဖားက ကိုရွှေယုန်အား မနာလိုချေ။ ကိုရွှေယုန် ဒုက္ခ တွေ့အောင် မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်းဟု ကြံစည် စိတ်ကူးနေလေ၏ ။ ဝန်တိုစိတ် ဖြင့် မကောင်း ကြံနေခဲ့ရာ နေ့ပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့လေ၏ ။

တစ်နေ့တွင် ကိုရွှေဖားသည် အကြံ ရသဖြင့် ကိုရွှေယုန် လာမည့် လမ်း ရှိ ကျောက်တုံး အောက်သို့ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေ၏ ။ ကိုရွှေယုန်ကလည်း အိမ်သို့ အမြန် ရောက်လိုစေဖြင့် သုတ်သုတ် လှမ်းလာ၏ ။

'အုမ်း အမ်'

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးသည် ကျောက်တုံး အောက်မှ ရုတ်တရက်

ပေါ်လာ၏။ ကိုရွှေယုန်လည်း ဖား အော်သံပါကလားဟု သတိ ထားချိန် မရ လိုက်။
'အောင်မယ်လေး၊ ကြောက်ပါပြီဗျာ' အော်ကာ ထွက်ပြေးလာသည် တွင်
တစ်စုံတစ်ရာကို ဝင်ရောက် တိုးတိုက်မိလေတော့၏။

'ဟဲ့ ဖရုံသီး တစ်လုံးလုံးတောင် မမြင်ဘူးလားဟဲ့'

ရွှေဖရုံသီးမှာ အော်သာ အော်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းရန်
မတတ်နိုင်။ ပုဝိုင်းသော ကိုယ်ကြီးသည် လဲတော့မလို ပြိုတော့မလို ဖြစ်ကာ
ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လိမ့်ထွက်လာသည်။

သည်သို့ ဖြစ်ရခြင်းကို ရွှေဖရုံသီး သဘော မကျပါ။ မိမိလည်း ဣန္ဒြေ
မဲ့သည်။ သူတစ်ပါးကို တိုးမိ တိုက်မိလျှင် အားနာစရာ ကောင်းသည်။

သို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားနေဆဲ
မှာပင် 'သွားပြီ၊ ကုန်ပြီ၊ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ' စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကို
ကြားရတော့သည်။

'တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်နှမ်းပင်ရယ်၊ မတော်လို့ပါ'

ရွှေဖရုံသီးသည် ပိန်ခြောက် ရှည်မျောသည့် နှမ်းပင်အား ပွေ့တော့မည့်
နှယ် ဖက်တော့မည့်နှယ် တောင်းပန်သည်။

နှမ်းပင်မှာ အတန်ကြာသည် အထိ အတုန် အခါ မပျက်ပေ။ သို့အတွက်
နှမ်းစေ့များ တဖျောက်ဖျောက် လွင့်စဉ်နေသံကို ကြားနေရသည်။

'နှမြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပေါ့လား ဒေါ်နှမ်းရယ်'

ပုခက်ထဲမှ လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာ ခုတင်ပေါ်မှ လည်းကောင်း နေရာ
အသီးသီးမှ ဖရိုဖရဲ လွင့်စဉ်ကုန်သည့် ဒေါ်နှမ်း၏ သားသမီးများကို ရွှေဖရုံသီး က
ကောက်ယူသည်။ နှမ်းသီးထဲသို့ နေရာတကျ ထည့်ပေးသည်။

သို့သော် ရွှေဖရုံသီးမှာ အနည်းငယ် နောက်ကျခဲ့ပြီ။

နှမ်းစေ့ တစ်စေ့သည် ရွှေဖရုံသီးကြီး လိမ့်လာသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသော တောကြက်၏ မျက်လုံးထဲသို့ လွင့်စဉ် ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

'ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ပုစဉ်းလား လိပ်ပြာလား လင်းတလား၊ ထွက်ဟ ထွက်ထွက်'

တောကြက်မှာ နာကျင် ကျိန်းစပ်စွာ အော်မိ၏ ။

'ထွက်စမ်းလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား'

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လျက် တောကြက် ထခုန်၏ ။

တောကြက်သည် ကျွန်းပင်ပေါ်တွင် နားနေကျ ဖြစ်၏ ။ ယနေ့မူ အမြင်အာရုံ တစ်ဖက် ချွတ်ယွင်းခိုက်၌ ခုန်ပျံမိသဖြင့် အမှန်းအဆ လွဲသွား၏ ။

ခြောက်သယောင်း နေသည့် ဝါးကိုင်းပေါ်သို့ သွားရောက် နားမိသည်။

'အမယ်လေး၊ သေပါပြီ ဖျောင်း'

ဝါးကိုင်းသည် နာကျင်စွာ အော်လျက် ဖျောင်းခနဲ ကျိုးကျသည်။

တောကြက်မှာ ဝါးကိုင်းကို မကူညီနိုင်။ ဝါးကိုင်းလည်း မိမိကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ခြေလွတ်လက်လွတ် ကျသွားတော့သည်။

'ဟ အောက်က ဘာကြီးတုံး၊ ဖယ် ဖယ်'

ဝါးကိုင်း အော်သော်လည်း အောက် တည့်တည့်က အရာသည် မကြားချေ။ သူသည် ငြိမ်သက်စွာ ခွေမှိန်းနေသော မြွေတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

မကြားသောကြောင့်လည်း သူ့အခွေပေါ်သို့ ဝါးကိုင်း အကျတွင် ထိတ်လန့်တကြား ထခုန်သည်။

'ကြောက်ပါပြီ၊ အောင်မယ်လေးဗျို့'

မြွေသည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြေးသည်။ မြွေဝင်တိုးသော အရာမှာ

ဝက်။ သခွားသီးတွေ စားနေသည့် ဝက်ဖြစ်သည်။

ကြောက်လန့်စွာ နာကျင်စွာ ပြေးလာသော မြွေသည် တွေ့ရာကို ဖမ်းပတ်သည်။ ဝက်လည်း 'ဘာကြီးတုံး၊ အမယ်လေး အရှည်ကြီးပါလား' ကုန်း အော်ရာ စားနေဆဲ သခွားသီး တစ်လုံးကို ခြင်းတောင်း အပြင်သို့ ရောက် သွားအောင် ထိုးကော်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏ ။

တောင်းထဲမှ လိမ့်ကျသော သခွားသီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ လိမ့်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ သခွားသီး မထိန်းနိုင်။ 'ရှောင်ကြနော်၊ ရှောင်ကြပါ' အော်ရင်း က မြစ်ထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ထိုးကျ၏ ။

သခွားသီးမှာ ရေမကြောက်ပါ။ ရေကူးတတ်သည်။

သို့သော် သူ့ခမျာ ရေကူးခွင့် မရရှာ။ တစ်စုံတစ်ရာ၏ ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရ၏ ။ 'သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့' ဟူသည့် ကြိုးဝါးသံကို ဆက်တိုက် ကြားရချေသည်။ သခွားသီးသည် သတိ ထားလိုက်သည်။ လိပ်ပြာ စဉ်သွား မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏ ။

သခွားသီး ရင်ဆိုင်ရသော အရာမှာ နဂါးမင်းပေတည်း။

သခွားသီးသည် နဂါးပြည်၌ ရာဇဝတ်သား ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် နဂါး မင်းပွဲတော် တည်နေသည့် ထမင်းပွဲပေါ်သို့ ခုန်ချခဲ့ရာ ငါးပိချက် ပန်းကန်ထဲ လိမ့်ကျပြီး နဂါးမင်း မျက်လုံးထဲသို့ ငါးပိရည်တွေ စဉ်ကုန်သည်။

သို့အတွက် နဂါးမင်းက ဒေါသတကြီး ဖမ်းဆုပ်ပြီး ဓားဖြင့် ခုတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထား၏ ။

'ဒါလောက် စော်ကားတဲ့ကောင် သေဖို့ ပြင်ပေတော့'

'သည်းခံတော်မူပါ၊ သည်းခံတော်မူပါဗျာ'

သခွားသီး သွက်လက်စွာ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ဆက်လက် ရှင်းပြ၏ ။

'အရှင် နဂါးမင်းရဲ့ ငါးပိရည်ခွက်ထဲကို ကျွန်တော်မျိုး တမင် ခုန်ချတာ မဟုတ်ရပါဘူး'

'မဟုတ်ရင် ဘာလဲ၊ မြန်မြန် လျှောက်'

'ကျွန်တော်မျိုးကို ဝက်က ရိုးရိုး မစားဘဲ သူ့နှာခေါင်း လန်လန်ကြီးနှင့် ထိုးလွှတ်တဲ့ အတွက် အရှင် ငါးပိခွက်ထဲ ကျလာရခြင်းပါ ဘုရား'

'စော်ကားတဲ့ ဝက်၊ ခု အမြန် ရှေ့တော် သွင်းစေ'

သခွားသီး၏ အမှုကို ပလပ်လိုက်ကာ ထိတ်လန့် မပြေသေးသော ဝက် ကို ဖမ်းဆီးသည်။ နဂါးမင်း၏ ရှေ့တော်သို့ သွင်းသည်။

ကြရာမရ ကိုရွှေယုန်

ဝက်သည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ရုန်းကန်ရင်း နဂါး လုလင်များ နောက်သို့ ယက် ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ပါလာရာ နဂါးမင်းကို မြင်သောအခါ အအော် ရပ်၏ ။

'ရှည်မျောမျော သတ္တဝါကြီးဟာ ဘာပါလိမ့်'

'ငါသည် နဂါးမင်း ဖြစ်၏ ၊ မောင်မင်းသည် သခွားသီးကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးလွှတ်သည့် အတွက် သခွားသီးသည် ငါ၏ ငါးပိရည် ပန်းကန်ထဲသို့ ကျ ကာ ငါ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ငါးပိရည်တွေ ပေကုန်ရသည်၊ သို့အတွက် သင့် အား သတ်အံ့'

'နေပါဦး နဂါးမင်း၊ သည်းခံပါဦး'

ဝက်ကြီးသည် ကပျာကသီ တောင်းပန်လိုက်ကာ 'သခွားသီးကို နှုတ်သီး နှင့် တမင် ထိုးတာ မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ ကျွန်တော် သခွားသီး စားနေတုန်း မြွေ ပြေးလာပြီး လည်ပင်းကို ပတ်တဲ့ အတွက် လန့်ထိုးမိတာပါ' ဟု ဆက်လက်

လျှောက်လဲသည်။

'သို့ဆိုလျှင် မြွေကို ချက်ချင်း ဖမ်းပြီး ရှေ့တော် သွင်းစေ'

နဂါး လုလင်များသည် ဝက်ကြီးကို တွေ့ရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်လာ

ကြ၏ ။

ခွေစရာ နေရာ ရှာဖွေနေသည့် မြွေကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြ၏ ။

'အရှင် ရှေ့တော်သို့ မြွေရောက်ပါပြီ ဘုရား'

'ငါ၏ စားတော် ငါးပိရည်ခွက်ထဲသို့ သခွားသီး ကျစေရန် ဝက်ကို
မောင်မင်း ပတ်သည့် အတွက် ဝက်သည် လန့်ဖျပ်ပြီး သခွားသီးကို နှုတ်သီး ဖြင့်
ထိုးလွှတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်မင်း မြွေအား သေဒဏ်'

'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆိုင်းပါဦး ဆိုင်းပါဦး'

နဂါး ဘုရင်သည် ဆိုင်းငံ့ပြီး စောင်းငဲ့ကြည့်၏ ။

'တင်စရာ ရှိတာ တင်စေ မောင်မင်း'

'ကျွန်တော် အိပ်နေတဲ့ အပေါ်ကို ဝါးကိုင်း ကျိုးကျတဲ့ အတွက် လန့် ပြီး
ဝက်ကို ပတ်မိတာပါ။ ဒါကြောင့် တရားခံဟာ ဝါးကိုင်းပါ'

'မောင်မင်းများ၊ ဝါးကိုင်းကို နှောင်ဇဲကိး တည်းလျက် ရှေ့တော်သို့ အမြန်
သွင်းကြစေ မောင်မင်းများ'

နဂါး လုလင်များ ပြေးလွှားရပြန်ပြီ။ ရှာဖွေရပြန်ပြီ။

မကြာမီ မျက်ရည်လည်ရွဲ့ နှောင်ကြိုး တည်းလျက် ရှေ့တော်သို့ ရောက်
လာသူမှာ ဝါးကိုင်းပေတည်း။

'ဟဲ့ ဝါးကိုင်း၊ မြွေပေါ်ကို နင် ခုန်ချလို့ မြွေလန့်ပြီး ဝက်ကို ပတ်ရာမှာ
ဝက်က သခွားသီးကို နှုတ်သီးနှင့် ထိုးတဲ့ အတွက် ငါ့ ငါးပိရည်ခွက်ထဲ သခွား သီး

လိမ့်ကျပြီး ငါ့မျက်နှာမှာ ပေကျံကုန်ပြီ၊ ဒါကြောင့်'

'အို အရှင် မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးက မြွေပေါ်ကို တမင် ခုန်ချတာ မဟုတ်ကြောင်းပါ။ ကျွန်တော်မျိုး အပေါ်တောကြက် လာနားလို့ပါ။ သို့အတွက် ပြဿနာကို စတင်သော တောကြက်အား သေဒဏ် ပေးတော်မူပါ ဘုရား'

ထိုအခါ တောကြက်မှာ နဂါး တရားရုံးသို့ ရောက်လာရတော့သည်။

သူကလည်း နှမ်းပင်ကို လွဲချသည်။ နှမ်းပင် အဖမ်းခံရကာ ရုံးသို့ ရောက်လာသည်တွင် ရွှေဖရုံသီးကြောင့် ဟူ၍ ချေလဲသည်။

'ရွှေဖရုံသီးအား သုသာန်ထုတ် ဓားခုတ်၍ သတ်စေ'

သို့သော် ရွှေဖရုံသီးက စီရင်ချက်ကို လက်မခံပါ။ အကျိုး အကြောင်းကို ပြန်လည် မေးမြန်းပြီးနောက် ယုန်ကို ညွှန်ပြသည်။

'မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောက်တုံး အောက်က ဖား အော်လို့ ယောင်ယမ်း အပြေးမှာ ရွှေဖရုံသီးကို မတော်တဆ တိုက်မိတာပါ ဘုရား'

'ဘယ်မလဲ သည်ဖား၊ အမြန် ရှေ့တော်သွင်းစေ'

မင်းချင်းများသည် အဆင့်ဆင့်သော သက်သေများကို ရှာဖွေ တွေ့ကြုံ၏ ။ ယုန်ပြသော ဖားကိုကား မတွေ့ကြပေ။

သို့အတွက် မှုခင်း ဖြစ်ပွားရာ အရပ်သို့ နဂါးမင်းကြီးပါ လိုက်လံ ရှုစားသည်။

'မောင်မင့် ဖား ဘယ်မတုံး၊ အခု ပြစမ်း'

ကိုရွှေယုန်သည် ကျောက်တုံး အောက်သို့ အားပါးတရ ထိုးပြ၏ ။ သူပြသော နေရာတွင် ဖား မရှိပါတကား။

မရှိသော သက်သေကို ပြခြင်းသည် လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်ရာသို့ ရောက်

ကာ နဂါးမင်း အမျက် ရှခဲ့သော် ကိုရွှေယုန်မှာ ဆက်လက် မတွေးဝံ့တော့ပေ။

- ဟာ သည်ဖား ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ အို ဒုက္ခပါကလား -

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကိုရွှေယုန်မှာ အကြောက် လွန်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်၏ ။

အကြောတွေလည်း ဟိုက ဆွဲ သည်က ဆွဲ ထောင့်တန်း ဆွဲပြီး ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

နဂါးမင်းမှာ 'မောင်မင့် သက်သေ ဘယ်မတုံး' ဟု မမေးနိုင်တော့ဘဲ ကိုရွှေယုန်ကို ကြည့်ကာ ဟားတိုက် ရယ်မောမိလေ၏ ။

ပရိသတ်မှာလည်း နဂါးမင်းနှင့် ရောနှော ရယ်မောရင်း ဒေါသ ပြေပျောက် ပျော်ရွှင်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ မိမိတို့ လိုရာ ဌာနသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့ ၏ ။
